



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Canonicae Sive Ius Ecclesiasticum

Wiestner, Jacob

Monachii, 1706

IV. De Casuum Reservationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62649)

bilitate, ullôque Jure reprobata non reperiatur.

69. Quinto, eandem jurisdictionem tribuit, illiusve, aliò titulo legitime non acquisita, defectum benigna & provida mater Ecclesia supplet casu, quò sacerdos potestatem absolvendi ordinariam vel delegatam habere, communi errore existimatur, arg. l. Barbarius 3. ff. de Offic. Prat. & s. Veruntamen, post can. Infamis 3. q. 7. quod tali casu illius defectum suppleri exposcat utilitas, imò necessitas publica animarum; ne ab aliena malitia & communi atque inculpatâ ignorantia patiantur detrimentum. Qua de re actum est Lib. 2. tit. 1. art. 3.

ARTICULUS IV.

De Casuum Reservatione.

SUMMARIUM.

70. Reservatio, Ecclesie & animarum bono introducta,
 71. Afficit sola peccata mortalia,
 72. Modò, lege reservante expressò, consummata,
 73. Ecclesie Clavibus antè non subiecta & remissa,
 74. Et quorum reservatio jure certa est.
 75. Merè interna reservationi obnoxia sunt,
 76. Quando cum actu externo mortali sunt conjuncta.
 77. Peccata sibi reservare non solent parochi:
 78. Et Episcopi non debent, nisi magna moderatione.
 79. Certi duntaxat casus reservari permitti pro Regularibus,

80. Et reservati sunt pro Religiosis Societatis JESU.
 81. Reservatio alia Penalis & alia non Penalis est.
 82. Quarum hanc, non etiam illam, incurrunt ignorantes.
 83. A reservatis absolvunt, qui & quibus peccata reservarunt.
 84. A casibus Papalibus pueros, mulieres, senes & Episcopi,
 85. Religiosi Mendicantes & aliquando alii:
 86. Ceteros fideles Episcopi, si casus illi occulti,
 87. Et Mendicantes absolvunt, si Bulla Cœna non contineantur.
 88. A casibus Episcopalibus iidem non absolvunt sine licentia Episcoporum:
 89. A quibus delegati etiam peregrinos absolvere possunt.
 90. Regulares à reservatis fere superiores immediati & ab his delegati:
 91. Et ex privilegio aliquando alii absolvunt.

Casus reservati vocantur graviora quædam & valde enormia peccata, à quibus inferior confessarius pœnitentes, in quos alias ordinariam vel delegatam jurisdictionem habet, absolvere nequit propter defectum jurisdictionis, ad illa sibi non concessa vel ablata; ut propterea ejusmodi peccati commissi sibi conficito extra mortis articulum pro absolutione, vel confessario pro facultate illum absolvendi recurrendum sit ad Papam, Episcopum, aliumve Prælatum vel superiorem, qui ab ejusmodi peccatis absolvendi potestatem inferiori denegatam vel ablatam reservandò sibi appropriavit: ut colligitur ex Concilio Tridentino, peccata quædam non

H h h

dam non

dam non in externo duntaxat, sed in interno quoque seu Pœnitentiæ foro peculiari suo iudicio & absolutioni reservandi potestatem summo Pontifici respectu Ecclesiæ universæ, & respectu propriæ suæ diocesis cuilibet Episcopo, *In adificationem tamen, non in destructionem*, competere, definitivè pronuntiant *Sess. 14. cap. 7. & can. 11. de Sacram. Pœnit.* idque maximè Ecclesiæ & animarum bonò, partim; quòd, sicut ad Ecclesiæ politicam & externam, sic & ad internam gubernationem sive animarum regimen spectet, non quavis quantumcunque enormia peccata à quovis confessario dijudicari ac remitti; cum quædam exactius iudicium peritiàmque iudicis, severitatem cum benignitate temperare, & corrigere pariter ac mederi scientis, exposcant; partim verò; quòd necessitate adeundi superioris & absolutionis consequendæ difficultate quasi freno quodam fideles coerceantur in officio, & à graviorum criminum perpetrations retrahantur. Unde

71. Dubium oritur primò, quænam peccata obnoxia sunt reservationi. Quæ in re inter DD. satis convenit Primò, reservari posse mortalia, quibus excommunicatio aliæ censura annexa non est; licet talia duntaxat Apostolicæ absolutioni de facto reservata fuisset, aliqui velint.

72. Secundò reservationes, si aliud non exprimat, exaudiendas de peccatis in genere suo consummatis: & non quomodocunque, sed eò modò, quò ipsa lege reservante exprimitur, *vg. Temerè scienter, presumptuosè commissis ac perfectis*; quia verba legum accipienda sunt cum effectu, *l. 1. §. 2. ff. Quod quique juris in alt. & c. Relatum 4. de Cleric. non resid.* Glossa *fm. in c. Qualiter 3. de Pœnit. & Tuschus Prætic. V. Verba, conclus. 90. à n. 1.*

73. Tertio reservationi propriè dictæ

obnoxia esse sola mortalia, Ecclesiæ Clavibus antè non subiecta vel remissa; quia hæc sola sunt materia necessaria Pœnitentiæ Sacramenti. Neque refert; quòd etiam ad venialium absolutionem necessaria jurisdictio tam ordinaria quàm delegata adimi vel suspendi queat à Papa; quia reservare propriè non solum est inferiori adimere jurisdictioem ad absolvendum, sed sibi appropriare iudicium & pœnitentem obligare ad peccati confessionem ipsi reservanti istiusve superiori, ab iisve delegato vel privilegiato faciendam: cum quali obligatione venialium reservatio fieri eò ipsò nequit; quòd ea confitendi obligatio non sit, eorumque remissio variis modis sine Sacramenti valeat obtineri, *Suarez de Pœnit. disp. 29. f. 3. n. 2. Laiman, Lib. 5. tract. 6. cap. 12. n. 3. concl. 2. & Lugo de Pœnit. disp. 20. n. 14.*

74. Quarto, in dubio an peccatum reservatum sit vel mortale, id reservatum non censeatur, cum; quia ob eusmodi dubiorum frequentiam Sacramentum Pœnitentiæ contentibus, eusque administratio confessariis nimis onerosa & exosa foret, si reservatio in omni dubio esset observanda: tum verò; quia reservatio odiosa, ac proinde restringenda potius est quàm amplianda, *arg. Reg. Oditia 15. in 6. cit. Suarez de Censur. disp. 40. f. 6. n. 5. Lugo n. 18. & Diana p. 4. irat. 3. resol. 4.*

75. Quintò, sicut venialia, sic & merè interna reservationi obnoxia esse, aliqui negant & suadet ratio; quòd Ecclesiæ jurisdictio externæ, eusque præcepto & prohibitioni subiecti non sint ætius merè interni, *c. Sicut tuus 33. & c. Tua nos 34. de Simonia*; atque idcirco peccatis merè internis imponi nequeant censuræ, *can. Cogitatio 14. disp. 1. de Pœnit. ut ad Tit. 39. n. 13. dicitur.* Sed alia, quàm

alia, quàm venialium ratio est peccatorum mortalium merè interiorum, solaque cogitatione consummatorum; cum enim ista sint materia necessaria Pœnitentiæ, remittenda sunt per Sacramentalem absolutionem; & quia huiusmodi absolutio obtineri nequit sine actuali jurisdictione, hæc respectu eorum inferiori sacerdoti denegata vel adempta, peccata merè interna propriè dicta reservatione affecta erunt, ut cum Soto *in 4. dist. 18. q. 2.* docent *citt.* Suarez *f. 3. n. 3.* Laiman. *n. 3.* & Lugo *n. 13.*

Neque contrarium persuadet ratio dubitandi, partim; quia paritas non est cum censuris; cum istarum impositio actus sit jurisdictionis contentiosæ, ad actus internos se non extendentis: partim verò; quia reservandi potestas præcipuè consistit in denegatione vel ademptione jurisdictionis, sufficientis ad conferendam absolutionem à peccato: & in istius iudicii à reservante sibi facta appropriatione, fere sicut per factam à Papa reservationem dispensationis in Continentiæ & Religionis votis merè internis. Ita DD. *citt.* qui tamen rectè monent, merè interiorum peccatorum reservationem, sicut si proponatur observandam, sic in usum non facile deductam vel deducendam.

76. Quin etiam, si actus externus mortalis non sit quoad externas circumstantias: sed solummodo ratione affectus interni, à quo procedit, vg. si furtum rei levis animò magnam auferendi, ac proinde affectu mortaliter peccaminosò commissum sit, reservatum non erit; quòd res externa ablata secundum se & externas circumstantias considerata ad mortale sufficiens materia non sit, *citt.* Suarez *Tom. 4. de Relig. tract. 8. lib. 2. cap. 18. n. 12.* Lugo *n. 15.* & Bonacina *Disp. 5. de Sacram. q. 7. v. 5. n. 4.* qui hinc inferuat casu, quò in Religione ali-

qua reservatus est omnis actus externus & voluntarius contra votum Castitatis, tactus, aspectus animò etiam venereo exercitos pro reservatis non habendos: nisi ejusmodi actio, secundum se & externas circumstantias inspectata, habeat aliquam gravitatem mortalem.

Dubium est secundò de iis, qui peccata reservandi obtinent potestatem. 77. Et hanc quidem non Papæ duntaxat & Episcopis hisque similibus: sed inferioribus etiam Prælatibus, tam secularibus quàm Regularibus fori interni jurisdictionem ordinariam vel delegatam concedere valentibus competere, res certa est, docetque magister usus: qui, licet non ita militet pro Parochis iisque similibus curatis, his tamen etiam reservandi potestatem, & merito adstruunt *citt.* Suarez *Disp. 29. f. 1. n. 4.* & Lugo *Disp. 20. n. 2.* cum ipsi quoque cooperatoribus suis & sacerdotibus aliis jurisdictionem in oves suas committendo eam restringere, & certos casus excipere, licet non soleant, eorumque reservatione parochianos gravari, non expediat, Jure non prohibeantur.

Multò minùs quàm parochis reservandi potestas Jure restricta est Episcopis. 78. Sacra tamen Synodus Tridentina *cap. 7. c. 1.* eos apertè monet, illà potestate sic utendum; ut, quòd ratio dicat, reservatio, quam faciunt, *Non in destructionem, sed adificationem cedat*, itaque moderata sit; ut fidelibus summè necessarium Sacramentum non reddat nimis onerosum, & aniam præbeat sacrilegè confitendi. Ex consuetudine autem reservari in Episcopatibus potissimùm solent homicidium voluntarium, quamvis sit occultum; erimen incendiariorum, hisque auxilium præstantium; sacrilegium per loci sacri effractionem, despoliationem, voluntariam illique injuriosam hu-

H h h 2 mani fat-

mani sanguinis aut feminis effusionem commissum; perjurium in iudicio & falsum testimonium in eo dictum; falsificatio literarum; violenta manus injectio in parentes; fortilegium sive magiæ exercitium; peccata, quibus iure annexa est irregularitas; adulterium notorium eoque graviora carnis aliæque delicta valde enormia & publicè scandalosa, Laiman. cit. *Traët. 6. cap. 10. n. 4.*

79. Prælati etiam Regularibus referendi facultas, ne indiscreto ejus abusu plus æquò gravent subditos, à Clemente VIII. *Motu proprio 1593.* edito restricta est designatione undecim casuum, qui ab illis, si velint & consultum iudicent, sibi refervari possint, scilicet *Primò veneficia, incantationes, sortilegia. II. Apostasia à Religione, sive habitu dimisso sive retento; quando eò pervenerit, ut extra septa monasterii seu conventus fiat. III. Nocturna ac furtiva à Monasterio seu Conventu egressio, etiam non animò apostatandi facta. IV. Proprietas contra votum Paupertatis, que sit peccatum mortale. V. Juramentum falsum in iudicio Regulari seu legitimo. VI. Procuratio, auxilium seu consilium ad abortum faciendum post animatum fetum, etiam effectum non subsequuto. VII. Falsificatio manus seu sigilli Officialium Monasterii aut conventus. VIII. Furtum de rebus Monasterii seu conventus in ea quantitate, que sit peccatum mortale. IX. Lapsus carnis voluntarius opere consummatus. X. Occisio, vulneratio seu gravis percussio cujusque personæ. XI. Malitosum impedimentum aut retardatio aut apertio literarum à superioribus ad inferiores, vel ab inferioribus ad superiores, Laiman. cit. *Traët. 6. cap. 12. n. 6.* ultra quos à Palao *Traët. 23. disp. unic. p. 15. §. 2. à n. 16.* declaratos, si Regularium Prælati pro Religiosæ observantiæ con-*

servatione & puritate conscientiæ aliquos existiment reservandos, id laudatus Papa aliter non permittit, quam *Cum materia discussione & consensu Capituli generalis pro toto Ordine, vel pro parte: & Capituli Provincialis pro tota provincia, vel pro parte.*

In Societate JESU ad majorem animi puritatem & Religiosæ Perfectionis studium in subditis conservandum undecim, Clementinâ *Constitutione cit.* expressis, decem additi sunt autoritate Congregationis Generalis quintæ, videlicet. *I. Perjurium & falsum testimonium in iudicio & extra. II. Furtum & Usurpatio alicujus rei contra votum Paupertatis in ea quantitate, que efficiat peccatum mortale. III. Lapsus carnis voluntarius, & quidquid est contra votum Castitatis, quod in actum externum prodeat. IV. Inobedientia expressa, quæ quis aserit, se nolle parere. V. Seditio in superiorem & divisio à capite in grave nocumentum Societatis. VI. Detractio fame bonæque existimationis aliorum & discordiarum seminatio inter Fratres. VII. Impedimentum excludens è Societate reticuisse in examine, vel in eo mentitum esse, unde grave incommodum oriri possit. VIII. Acceptio seu missio literarum absque licentia expressa: que scilicet acceptio vel missio contineat rationem peccati mortalis. IX. Transgressio votorum simplicium, que professi emittunt post professionem. X. Censura Societatis nostræ seu peccata, que in nostris Constitutionibus, Bullis, vel Decretis annexam habent excommunicationem. Ut habetur Ordinationum Generalium *cap. 5.* & ex his refert Palao *cit. cap. 15. §. 3.* singulos casus accurratè declarans.*

Dubium tertium est, an reservatio- 81.
nem incurrant ignorantes. Quod ex RR. TT. numerò & nomine potiores resolvunt auxiliò distinctionis inter Pœnalem & non-

& non-Pœnalem reservationem: quæ illa delicto in ejus odium & pœnam imponitur, itaque imposita censetur, quando lege specialiter ipsum delictum prohibetur simul & punitur: sicut sunt reservationes peccatorum, quibus lege aliqua Ecclesiastica censura aliave pœna est annexa. Ista sive non-Pœnalis & merè medicinalis est, quæ delicto solum imponitur in bonum fidelium & Ecclesiæ vel Religiosæ familiæ rectam gubernationem: quò modò facta censetur, cum imponitur simpliciter, sive lege delictum non simul specialiter prohibente, Sanchez *Lib. 9. de Matrim. disp. 33. n. 18. Palao Tract. 2. disp. 1. p. 17. n. 8.* & *Stoz Tribunal. Pœ-*

82. *tit. p. 2. q. 2. n. 59.* secundum quos aliòsque DD. legis delictum reservantis, ignorantia saltem invincibilis delinquentem à pœnali duntaxat, non etiam à non-pœnali reservatione excusat. Ratio de ista sive non-pœnali & merè medicinali est; quia est absoluta ablatio jurisdictionis, sine qua pœnitentis absolutio non subsistit, sive delictum scienter sive ignorantes perpetrarit. De pœnali autem; quia hæc, sive per legem actum simul prohibentem ac punientem facta, sequitur naturam legis pœnalis, quæ delicto annexa pœna ab eo, qui legem prohibentem eaque delicto impositam pœnam invincibiliter ignorat, ipsò factò sive delicti perpetratione non incurri, Verisimilius dictum est *Lib. 1. tit. 2. n. 101.* Neque obstat; quòd pœnali etiam reservatione jurisdictionis confessario inferiori denegetur vel auferatur; quia hoc non fit omnino absolute, sed sub tacita conditione: Nisi delinquens legem eaque proditam reservationem invincibiliter ignorarit.

83. Dubium quartò est, quis absolvere valeat à casibus reservatis. Cujus satis expedita resolutio est, id posse non eum duntaxat, à quo & cui absolutio est re-

servata: sed reservantis etiam superiorem, & qui ab isto vel illo delegante delegatam in reservata obtinent potestatem, nec non quamlibet Sacerdotem in articulo mortis; quòd in isto omnis reservatio cesset ex decreto S. Synodi Trident. *Sess. 14. cap. 7. de Sacram. Pœnit.* à quorum aliquo, & in articulo illo à reservatis, censuram annexam non habentibus, à quovis sacerdote, juxta dicta *n. 52.* absolutus liber est ab onere sive obligatione alteri superiori se sistendi: nisi delegato in reservata potestas sub hujusmodi obligatione fuisset concessa: quòd fieri posse vix erit, qui inficias eat.

Dubium quintò est, an à peccatis **84.** Papæ reservatis absolvere valeant inferiores. Et ab Episcopis quidem mulieres, pueros, senes, valetudinarios, eos qui sui juris non sunt: & alios, quò minus pro absolutione Papam vel istius Legatum adire valeant, perpetuò aut diu duraturò impedimentò detentos à quibusvis casibus Papæ reservatis absolvi posse, à DD. communiter & rectè desumi solet ex *c. Mulieres 6. c. De catero 11. c. Ea noscitur 13. c. Quod de his 26. c. De monialibus 33. c. Quamvis 58. de Sent. excom. & c. Eos qui 22. eadem Rubr. in 6.* qui canones, licet de peccato & excommunicatione, violentà munus injectione in clericum vel monachum contracta, omnes loquantur, eorum tamen dispositio rectè exauditur vel extenditur ad omnes alios casus ac censuras summo Pontifici reservatas; quòd eadem ratio militet in omnibus; atque idcirco casus Papales, superveniente perpetuò vel diu duraturò impedimentò ad eundem Papam, Episcopales evadere Regulam communiter receptam asserit *Lai-man Lib. 1. tract. 5. p. 2. cap. 6. n. 5.* Ratio est; quia hujusmodi impedimentum æquivalet articulo mortis; cum morale periculum sit; ne eò detentus decedat,

H h h 3 ante-

antequam Papam ejusve Legatum adeundi habet copiam, & absolutionis beneficium consequatur. Ita aliis DD. relatis Palao *Disp. Unic. cit. p. & §. 4. n. 2. & Tract. 4. disp. 4. p. 3. §. 5. à n. 4.* Dicastillo *de Penit. disp. 11, n. 268.* à Papæ ejusque Legati accessu perpetuo vel diu valde impeditos etiam à casibus Bullæ Cœnæ comprehensis absolvendi potestatem Regularibus Mendicantibus adstruens, non obstante decreto Clement. VIII. 9. Junii edito; quod, licet istò habeatur, ut Regulares *In nullo casu, etiam necessitatis & impedimenti, nisi in articulo mortis* absolvere præsumant à casibus Bullæ Cœnæ & aliis quinque n. 87. referendis; cum, quia Urbanus VIII. aliò *decretò 17. Novemb. 1628.* editò clausulam illam omisit: tum verò; quia hujusmodi perpetuum vel diuturnum impedimentum æquivalet articulo seu periculo mortis.

85.

Quod si ex tali impedimento neque Papa ejusve Legatus, neque etiam, quod raro eveniet, Episcopus vel Regularis aliquis privilegiatus adiri queat, ab ejusmodi casibus absolutionem à proprio parcho, & hoc quoque deficiente, ab alio approbato atq; etiam simplici sacerdote obtineri posse, cum Tamburino *de Casib. Reservat. cap. 12. §. 2. n. 28.* ex eadem ratione censet *cit. Stoz n. 68.*

86.

Extra mortis articulum & huic æquivalentis impedimenti casum, Episcopi subditos suos à casibus Papalibus occultis & ad torum contentiosum non deductis in foro conscientie absolvere possunt vi decreti Concil. Trident. *Sess. 24. cap. 6. de Reformat.* quò concessam Episcopis facultatem per Bullam Cœnæ non revocatum, docent *cit. Palao §. 4. num. 2. & multi alii, relati à Barboza in cap. 6. cit. num. 52.*

87.

Parochis aliisque Sacerdotibus curatis à casibus Apostolicæ sedis reservatis absol-

vendi potestas Jure communi concessa non reperitur.

Religiosis quoque etiam Mendicantibus eam, seclusis privilegiis, non competere, liquet ex *Clement. Dudum 2. de Sepult. & Clem. 1. de Privileg.* quarum Constitutionum prioris §. *Per hujusmodi* quoad absolutionem à casibus sedis Apostolicæ reservatis ipsis potestatem majorem, quam curatis & parochialibus Sacerdotibus Jure concessam, disertè negatur: posterioris §. *Quibus etiam* Religiosis sub æternæ maledictionis interminatione inhihetur, ne à casibus reservatis sedis Apostolicæ vel locorum Ordinariis quemquam absolvant. *Seclusis*, inquam, *privilegiis*; quia istorum à sede Apostolica indultorum vigore à Religiosis Mendicantibus quovis fideles ad ipsos accedentes à casibus Papalibus, exceptis iis, qui in Bulla Cœnæ continentur, absolvi posse, supra dictum est n. 65.

Excepti quidem, & Bulla istà comprehensis à Clemente VIII. *decretò cit.* additi sunt quinque casus, scilicet Extractio reorum ex Ecclesia vel cæmeterio contra *Constitut.* Gregor. XIV. quæ incipit *cum aliis*, editam 9. Calend. Junii 1591. & *Lib. 3. tit. 49. à n. 25.* relatum; Violatio clausuræ monialium ad malum finem Castitatis contrarium; Duellum in forma Concilii Trident. *Sess. 25. cap. 19. de Reformat.* Percussio clericici vel monachi, si non levis, sed mediocris vel gravis sit; Simonia Realis vel Confidentialis. Sed ab Urbano VIII. *decretò cit.* declaratum est, Regularibus ab aliis peccatis & censuris, præterquam in Bulla Cœnæ & per Ordinarium loci reservatis absolvendi potestatem, si quæ habeant, per *cit. Clementis Papæ decretum* extra Italiam ablatam non fuisse, ut observat. *cit. Stoz n. 60.*

Dubium sextò est de absolutione à casibus Episcopalis. Quæ Vicario Episcopi

Scopi in Spiritualibus generali & Poenitentiaro, & frequenter etiam Decanis ruralibus ac parochis committi solet. Ab iisdem absolventi potestatem vi privilegiorum suorum, non requisita vel obtenta Episcoporum licentiâ, sibi quondam vendicabant Regulares saltem Mendicantes: quibus tamen apertè obstant *Decreta Alexandri VII. 24. Septemb. 1665.* edita & inter alias prohibitas etiam reprobantia propositionem, *Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obtentâ ad id Episcoporum facultate.* Unde hodie Regularium superiores ab Episcopis petere solent à casibus illis absolventi facultatem per subditos suos, ad excipiendas secularium confessiones Episcopali auctoritate approbatos, exercendam.

9. Dubium septimò est, an, qui in diocesi à reservatis absolventi potestatem habet, eam exercere valeat in advenas & peregrinos. Qua in re Navarr. in *can. Flacuit 3. dist. 6. de Poenit. n. 63.* & Sotus *dist. 18. q. 2. art. 4.* Negativam: Affirmativam autem meliori ratione in suis *Tract. de Poenit.* defendunt Suarez *disp. 30. s. 1. n. 4.* & Lugo *disp. 20. n. 71.* quòd, cum ex tacito consensu Prælatorum & consuetudine generali à diocesum confessoris peregrini perinde ut incolæ absolvantur, illis commissa à reservatis absolventi potestas non minus in peregrinos quàm incolas sive diocesanos subditos possit exerceri. Quâ ratione ducti RR. cum DD. *citr.* peregrinos, in aliena diocesi bonâ fide exièntes, à peccatis in utraque, vel in sua tantùm diocesi reservatis absolvi posse, sultinent, si peccata in sua duntaxat, non etiam in ea, in qua existunt, diocesi reservata consistant, partim; quòd, ut dictû, ex generali consuetudine & tacito Prælatorum consensu in aliena diocesi existentes, quoad peccatorum confessio-

nem, perinde ut istius diocessani æstimentur: partim; quòd istius diocesis confessorii, quamnam peccata in extranea diocesi reservata sint, scire, & istius subditos sibi consistentes de iis interrogare, non teneantur.

Dixi tamen, *Bonâ fide;* quia malâ, hoc est, ad alienam diocesin eò præcisè animo transeuntes, ut in istâ à reservatis absolutionem consequantur, ab istius confessoris reservatorum absolutionem consequi posse, DD. passim negant; quòd, ne reservatio elusoria reddatur, iurisdicctio ad subditorum suorum, ad alienam diocesin ita transeuntium, absolutionem necessaria extraneis confessoris consuetudine vel tacito consensu Episcoporum delegata non censetur.

Dubium octavò est, quis absolvere 90. valeat à casibus, pro Religiosis sibi subditis reservatis ab Ordinis Generali vel Provinciali. Et ab his quidem à casibus, quos sibi reservârunt, absolutionem obtineri, vel absolventi facultatem aliis concedi posse, liquet ex dictis. Extra casum etiam, quo peccatum ab ejusmodi superiore suæ absolutioni specialiter reservatum est, ab illo absolventi, & absolventi facultatem inferioribus committendi potestatem Localibus & immediatis Superioribus competere, rectè docent *citr.* Suarez *Tom. 4. de Relig. tract. 8. lib. 2. cap. 19. n. 16.* & Palao *citr. p. 15. s. 4. n. 5.* Ratio est; quia generaliter peccata reservata pro Regularibus, si ea ipsius Generalis vel Provincialis absolutioni reservari, non exprimitur, Religiosorum Superiori immediato reservata censentur; quòd, peccata Generalis vel Provincialis plerumque absentis absolutioni reservari, ordinariè non expedit: & durum nimis sit Religioso delinquenti, qui directâ absolutione à peccato reservato sæpe nimis diu carere cogeretur.

An Re-